

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi pol. in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za ¼ leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan prej.

Tečaj XLIV.

V Ljubljani, 1. vel. travna 1891.

List 18.

Modroversko kermilo zdrave omike.

(Dalje.)

IV. Poglavje.

O razodenji.

5.

„Čemu pa bi bilo razodenje, praša modro-slovec Seling, ako nam ne bi kaj več povedalo, ko konči le to, kar že brez njega in sami po sebi vemo, ali bi vsaj zamogli vedeti? Bilo bi tedaj razodetje brez prida. Toda mi moramo priznati, da razodenje nam take resnice razgrinja, ktere bi se ne vedile brez razodenja in se nikakor ne bi mogle vedeti.

6.

Razodenje je mogoče, naj bistrejši um ne zmore temu ugovora. Saj zares ne nasprotuje umu, da govori Bog sam izvoljenim ljudem, bodisi, da jim daje slišati razumljiv glas iz oblaka, kakor na gori Sinaji, kader je k Mojzesu govoril; bodi si, da mu služi ktera druga pot, ktero izvoli. Tudi nikakor ne nasprotuje umu, ako Bog veleva, da naj se oznanjuje njegova beseda na zemlji ljudstvu, in da poterjuje resnico s čudeži svoje vsemogočnosti. Le terd tvarinovec bi utegnil ugovarjati zoper ta nauk.

7.

Razodetje je koristno, obseg taistega je zanesljiv, bistven in važen. Saj zares le oznanja, kar nam um modri, serce blaži, bogočastje vravnava, med seboj nas spravlja, pokorščino krepča in dobri red varuje; v nesreči nas tolaži, v sreči nas kroti; nam kaže izvir vsega zla in ponuja zanj primerno vračilo. Pri njega jasni luči spo-

znavamo priprosti vérci te previsoke resnice, za ktere niso vedeli ne Platónci in ne Demostenci.

Hoc doctus Plato nescivit, hoc Demosthenes eloquens ignoravit. S. Hier.

Deum quilibet opifex christianus et invenit et ostendit. Tertull. Apol. 46.

8.

Razodenja je treba. Natorna vera nam sicer razgrinja nektera načela, pak nam ne daruje nobenega sredstva, s katerim bi mogli zmagati svoj notranji spor in spolnovati svoje dolžnosti; natorna vera ne daje nobenega zdravila za naše bolečine, nobene rešitve iz grehov, nobene blagosti našemu hrepenenju, nobene pomoči v naših nadlogah. Ktero plačilo zagotavlja kreposti? ktero kazen grozi zločesti? Človeku je toraj treba nove baklje, ktera mu um lepše razsvitljuje in vodi.

9.

Koliko vé in zmore um vrediti v bogočastji in v nrvnosti, nam kaže najbolje dotični vspeh, kterege je dognal sredi olikanih narodov neznavših razodenja. Naj bolj olikani in razumni narodi, Kaldejci, Egipčani, Feničani, Gerki, Rimljani, piše preslavni Bosuet, so bili naj bolj nevedni in slepi zastran vere; je tako resnično, da je treba k vérskem razvitku posebne milosti in više modrosti. Kdo bi se derznil le pripovedovati zamerzne, nesramne obrede, s kterimi so častili ti narodi svoje bogove, to je malike? Njihove zaljubljenosti, ljubomornosti, grozovitosti in druge razuzdanosti so bile jedro vseh maliških obhajanj, daritev, hvalnih pesem, in njim po templjih posvečenih slik. Sam greh oboževati v bogočastju se jim je tedaj zdelo potrebno. — Ali ne vidimo vsak dan, da celo pri svitli luči ra-

zodenja mnogi olikani v poganstvo nazaj tišče in opravičujejo, kar je očitna napaka, krivico, nečisti greh! Kaj je moralo biti še le brez razodenja!

Naj ostrejši poganski modrijan prepoveduje nezmerno pitje, „razum o bahovanji“ in temu (maliku) v čast. Drugi graja prav resnobno vse nespodobne slike, razum bogom (malikom) posvečenih, ker so jim nesramnosti priljubljena čast! Ne more se brati brez sterčenja češčenje in oskrunjanje, ki je bilo Veneri (Živi) v čast osnovano, dasiravno že vsaka zdrava pamet to preklicuje. In prebrisani in preolikani gerški narodi so sprejeli te ostudnosti! Ne derzujemo se vsih ostudnosti popisovati, ktere so posamezniki in deržave počenjale svojim bogovom, t. j. malikom, na čast. Solon sam, tako sloveč postavodajec, je ukazal Veneri tempelj zidati! Vse Gerško je bilo polno tempeljnov njej posvečenih; a za pošteno zakonsko ljubezen ni bilo ne ene po celi deželi. In vendar jim je bila zakonska zaveza sveta in njen prelom ostuden. Kadar so na vero ukrenili, so se zdeli obsedeni od tujega duha in naravna luč jih je zapustila. Vse je bilo ustudno, neumno, nesramno!

(Dalje nast.)

Marijino svetišče na Tersatu. •

(Dalje.)

18. Romanja v Loreto.

Berž ko je izvedela prežalostna Primorska, kje da se nahaja s. stanišče nebeške Matere, se je napravila, da ga vidi, da ga počasti, da ga — velikansko zaupanje! — pregovori, naj se verne k njim na Tersat. Frankopanova kapela jim je bila sveti spominček, kje je stala Marijina hiša. Vse njih obnašanje je kazalo, da so jo hoteli na Tersat primoliti in prijokati. Kar v trumah so gernili tje v Loreto. Z neizrečenimi prošnjami in s silnim jokanjem so do nadležnosti mečili serce nebeški Gospé. To se je godilo po večkrat na leto, in ostajali so tam po več dni, cele tedne in mesce. Drugi so si napravljali šatore, kolibe, hiše, ker so si namenili, da hočejo vedno, t. j. dosmertno ostati blizu s. hiše Marijine, naslajati si dušo z njenim pogledom, živeti v vednem češčenju nebeške Device. Tako je vzrasla naselba, mnogoštevilna, rekli bi, Marijinih puščavnikov, brez poglavarja, podložna gosposki Rekanaški^{*)}. Divja kuga je gospodarila po Marki 32 let (od l. 1464—1496). Tudi naselbi Ilircev ni prizanašala; pobirala jih je od kraja, vendar jih ni iztrebila. Ilirci so umiraje volili svoje inetje svetišču Loreškemu. Teh ilirskih volil je bilo toliko in tolikih, da sta se ž njimi ustanovili bolnišnici: ena za božjepotnike, ena za siro-

make z nalezljivimi boleznimi. Koj se je sestavila bratovščina Slavoncev ali Ilircev, ki je službe opravljala v hiši za romarje^{*)}. Okolu l. 1697 je bilo najti še dosti potomkov teh Ilircev, tako v Loreti, kakor tudi v okolici^{*)}. V 16. stoletju je ustanovil papež Gregorij XIII. da bi pokazal svojo prijaznost pobožnemu temu slavenskemu narodu, ilirsko ali dalmatinsko vzgojnico (collegium illyricum) za 30 mladeničev, ki naj se v senci tega svetišča pripravljajo za duhovski stan. S časom se je ta gorečnost ohladila, ustanova zginila, naselba preuredila. Novejši duh časa nima serca za više vzore. Ledena sapa verske brezmarnosti brije po narodih. V taki temi in mrazu ne vspeva solnčnica plemenitih del. Da to nekoliko pojasnim, naj postavim semkaj dogodbo, ktero popisuje P. Rafael Riera iz družbe Jezusove, izmed prvih učencev s. Ignacija, in kar je sam videl in slišal. Pripoveduje pa:

„Bilo je l. 1559, ko pride okolu 500 ljudi z ženami in otroci v Loreto. Tu si kupijo sveč. Prižgavši jih se dadó vsi na molitev pred vratmi večega templja. Z velikim vpitjem prosijo Božjega usmiljenja in kličejo presveto Devico. Ko duhovni, katerih so vodili seboj, kerdelo zversté, padejo na tla, ter se jamejo pomikati v cerkev, ne po kolenih, ampak po obrazih. Vsi so vpili, vsi so jokali. To silno vpitje in to bridko jokanje se je večkrat ponavljalo. Tako pomikajo se do s. hiše. Ko jo skozi odperta vrata zagledajo, prešine jih nova gorečnost, in neke stanovitne besede ponavljajo s tolikim ognjem, s toliko vžganostjo, da so bili vsi objokani. Nihče pa si ni upal stopiti v s. hišo. Preopojeni ljubezni Božje, zmedeni prevelike žalosti so se z licmi dotikali s. hiše, vpijoči iste besede. Nevedoč, kaj pomeni to počenjanje, pustim spovednico, stopim k duhovnu, ki jih je vodil, ter ga latinski vprašam, čemu to ljudstvo tolikanj v solzah žaluje? Odgovori, da imajo pravični vzrok, in ponovivši stalne besede, vzdigne zopet silni jok. Sumnjati jamem, če imajo res vzrok tolikemu žalovanju. Dasitudi nisem razumeval, kaj govore, privpival sem jim vendar, naj se tako ne solzé. Duhoven se oberne k meni in pravi: Pustite jih, oče, pustite; zakaj njih bolečina je opravičena. Kar imate zdaj vi, imeli smo nekda j mi. Nisem vedel, kaj bi storil. Premišljeval sem njih opravičeno žalost, pa sem jo odobral. Duhovnik mi razloži, kaj pomenijo tiste besede, namreč da kličejo: Verni se, o Marija, na Tersat! Nazaj se verni k nam, o Marija, Marija! Te njih prošnje nisem mogel prenašati. Prosim jih, rotim jih, naj mirni pričakujejo božje tolažbe; grozim se jim, naj molcé; hodeč za kerdelom jim dokazujem, da njih prošnje niso pametne. Bal sem se namreč — po pravici povém — da bi nas nebeškega spominika orópati utegnil usmiljeni Bog, ki rad uslišuje voljo onih, ki se ga bojé, in njih prošnjo uslišal. Stopivše v s. sobo objame mirnejši duh. Okrepljeni s ss. skrivnostmi, nahranjeni po S. R. telesu, so se vračali domov — brez s. hiše. S temi solzami, s tem žalovanjem, s temi prošnjami, in z drugimi dokazi prave pobožnosti, nam očitno kažejo

^{*)} A. Gaudenti, Storia d. s. casa d. Lor.

^{*)} Ces. Renzolio, Storia Lauret. c. 4 . . . tuttavia alcune si mantengono vive n' loro posterì, e raccolte nella città di Loreto, e sparse per le vicine campagne.

^{*)} Riera: Habitabant autem in tuguriis et mapaliis, tanquam in tentoriis, sine proprio duce, sine privatis legibus, Recanaten-sibus per omnia subjecti.

Ilirci, kako mislijo o s hiši, in koliko cenijo nebeški ta zaklad. Če jih po preteklih 256 letih tako silno gane zguba s hiše, če jih tako močno pretrese, kader to pomislijo: pomislimo, kaj se je godilo še le tiste dni, ko so še živo pametili vse čudeže, vse nebeške tolažbe!“
(Dalje nast.)

Ivan bogoslovec, vojak.

(Dalje.)

Kedar je hotel pregovoriti kacega družega svojih tovarišev, da bi prejel svete zakramente, in le-ta ni imel več matere, vporabil je v ta namen obletnico njene smerti. Nasnoval je razgovor s tem, da je pričel govoriti, kolika nesreča mora biti, kadari zgubi kdo svojo mater. „Jaz sicer, hvala Bogu, tega še nisem skusil, vendar že po tem, kako zelo jih ljubim, si morem misliti, kolika zguba bi me zadela. Tresem se strahú, da bi se mi moglo to pripetiti.“

„Dragi moj,“ dejal je vojak, „ako je človek mater zgubil, ne ljubi se mu nobena reč več na tem svetu. Veselje sveta je v čudnem razporu z njegovim zapuščenim, osamelim srcem. Zagotavljam te, da mi spomin na smertni dan moje matere vselej ponovi v srcu kervavečo rano in me navdá z največjo žalostjo in tógo. Kako dobra je bila moja uboga mati in kako neizrečeno sem jo ljubil!“ In solzica se je zalesketala v očeh serčnega vojaka.

„Čisto jasno mi je tvoja globoka bolest, in spoštujem jo. Ona mi kaže, kakošen naj vedno bode dober sin do svoje matere. In popolnoma sem prepričan, da če bi se le kako dalo, pomagal bi ji brez dvojbe tudi še sedaj, ko se nahaja že v drugem življenju na onem svetu.“ Tako odgovarja Ivan.

„In še kako rad, odgovori vojak, bi kaj daroval, če bi le mogel!“

Ivan: „Povedal ti bom sredstvo, katero moreš z lahka in brez vseh težav izvršiti in katero bode duši tvoje dobre matere v največjo korist.“

„In kako bi bilo to sredstvo? Odločil sem se že dati za eno sveto mašo na obletnico materine smerti, kakor tudi drugi delajo. Družega pa ne vem, kaj bi se dalo storiti. Ako mi poveš še kako sredstvo, poprijel se ga bodem z največjim veseljem.“

In tudi jaz ti bodem povedal pomoček z največjim veseljem. Prav lepo in posnemanja vredno je, da hočeš obhajati obletnico smerti svoje matere na tako svet način, katerega priporoča tudi sv. katoliška Cerkev. Toda še mnogo lepše in zaslužnejše bode, ako združiš s sv. mašo tudi še nekaj ravnotako veličastnega, namreč da pristopiš k mizi Gospodovi. Ako se spoveš in prejmeš potem sv. obhajilo s čistim srcem v prid in korist svoje matere, napravilo ji bode na unem svetu veliko vspešnejša pred Božjim stolom, ako bodeš tudi sam imel neomadežano dušo in bodeš spravljen z Bogom; to bo v toliko večjo korist duši tvoje matere. In ali ne bodeš hotel pomagati materi, ako to storiš tako lahko, brez vsake ovire.

Take in enake besede segle so vojaku do serca in bil je ganjen. Ni se upal ugovarjati, boječ se da se nebi pokazal malo ljubečega do svoje matere, ako bi zametal tako dobre svete. In dasiravno je bil drugekrati celó nasprotnik spovedi in se je celó ustil,

da se ne bode več spovedoval, zdaj se ni upal ugovarjati z nasprotnimi terditvami, kakoršne je imel sicer takoj pri roki. Storil je kakor mu je Ivan nasvetoval.

Tudi Ivan je bil poln notranjega veselja, ker je rešil dušo že pol zgubljenega vojaka in je ob jednem tudi nekaj storil za materino dušo, ki je morebiti terpela v vicah.

Posebno goreče pa je delal Ivan o času velikonočne spovedi. Mlačnost med njegovimi tovariši bila je zelo razširjena. To je našega verlega mladeniča zelo žalilo. Zatórej ni molčal, temuč pregovarjal in mečil je tovariše, dokler se mu ni to posrečilo, da jih je veliko pridobil. In kako so mu bili hvaležni, kateri so opravili in zopet dobro, mirno vést dosegli! Res so bili tudi nekateri terdovratneži med njimi; toda kaj vse ne stori dobra volja in navdušenost za sveto stvar!

— Prijatelji — pričel je nek večer, — v kratkem bodemo morali poplačati neki dolg, ki je pa tako čudovit, da če ga poplačamo, nič ne izgubimo, temuč imamo od tega še največji dobiček.

To pa — to, vzdihnil je marsikteri — če bi bili vsi dolgovi taki! Gotovo bode to kaka zanimiva igra?

— E. kaj igra? Vam ne roji družega po glavi, kakor igra in zopet igra! Jaz mislim zadevo, ki je vsakemu poštenjaku tisočkrat več kot naj prijetniša igra.

-- Toliko bolje; tedaj povej nam naravnost, kar misliš.

— Tudi prav! Povedal vam bodem, toda ne prenačite se v sodbi. Stvar, o kateri sem vam govoril, je praznovanje velike noči in sicer s prejetjem sv. spovedi in sv. obhajila.

Pri teh besedah spremenili so nekateri obraz, drugi so porogljivo opraševali: Je-li to vse? Oni pa, katere je bil že prej spreobernal, so molčali brez začudovanja.

„Je mar to kaj tako novega in čudnega, da tako stermite? Ali ne veste, kake so cerkvene zapovedi? Morebiti ste pa piškavi beguni, — pobegnili od zastave sv. Cerkve? Tedaj izdajavci, ki mislite, da vam ni več treba poslušati njenih naukov in zapovedi?“ —

„Ne eno ne drugo,“ odvernili je jeden izmed vojakov; toda duhovnu pripovedovati svoje mladeniške razberzdanosti zdi se mi preterdo in nesterpljivo.

„O, ni take sile ne! Ako nas teži kaj na srcu, nimamo prej mirú, dokler tega ne razodeneino prijatelju ali sicer zanesljivemu človeku. In zakaj ne bi mogli povedati spovedniku svojih grehov, ko je on vendar najboljši naš prijatelj. Zli duh kaže nam greh lep, dokler ga ne izvršimo; ko pa smo ga storili, pokaže nam ga v vsi ostudnosti, tako da se bojimo spovedati se ga.“

Opomniti moramo, da v Ivanovi deželi je zastran tega opravila veliko huje kakor pa po katoliških krajih, koder imajo vojaki v redu svojo velikonočno spoved. Vender Ivan je tudi v tistih težkih okoliščinah pri svojih tovarših veliko opravil, ker on je bil kakor Božji poslanec in res pravi misijonar med vojaki. Poslušajte, kaj se je zgodilo!

Že perve nedelje v postu so hodili njegovi tovariši k spovedi in sv. Obhajilu in tako vedno

njih več; cvetno nedeljo pa jih je bilo že do čuda veliko, in mnogi so opravili pozneje in po veliki noči še do vnebohoda, dokler je še čas za veliko-nočno obhajilo.

Ivan je bil tako goreč, tako moder in srečen, da je tudi mnoge vikši, ki so bili skoraj že od vere odpadli, napravil, da so začeli svojo velikonočno spoved zopet opravili. Vsi so mu bili močno hvaležni, ker njegova blaga gorečnost jim je zadobila zopet mir vesti in s tim naj večji srečo.

(Dalje nasl.)

Pompeji nekdanj in sedaj.

Spisal Janez Bilec.

(Dalje.)

XII.

Nadaljevanje.

Vse te lepe zgradbe, vse te koristne naprave, ktere je gospod Longo v nekaj letih dovršil, ne bi bile zamogle Novim Pompejem svetovne slave pridobiti, ako ne bi bil Bog tega kraja z brezštevilnimi milostmi, s premnogimi čudeži poveljal. Longov časopis „Il Rosario e la nuova Pompeji“ naznanja v vsakem listu mnoge zahvale za uslišane molitve, za prejete milosti iz vse Italije, pa tudi iz drugih, celo jako oddaljenih krajev sveta. Pa tudi mnogo pravih čudežev — večidel naglih ozdravljenj od neozdravljivih bolezni, o kterih sami zdravniki pričujejo, da se ozdravljenja niso zgodila po naravnih zakonih; o mnogih takih čudnih dogodkih poroča Longov mesečnik. Naša verja „Danica“ ima premalo prostora, da bi vse, ali saj bolj imenitne take prečudne dogodbe sprejeti zamogla. Vendar eno tako prečudno ozdravljenje na priprošnje Matere Božje Pompejske, ozdravljenje, o kterem dva nadškofa pričujeta, da se mora le vsegamogočnosti Božji in priprošnji preblažene Device pripisovati, hočemo Daničinim bravcem opisati.

Naj bo tukaj natisnjeno pismo premil. gosp. nadškofa Urbinskega (Urbino) presvitemu gospodu Vincenciju Leonu Sallu-u, nadškofu Kalcedonskemu in vesoljnemu pooblastencu svetega zbora.

„Vem, da Vaša prevzvišenost želi“ — tako se glasi nadškofovo pismo —, „da se naznanjajo milosti, ktere Bog deli tistim, ki se z zaupanjem obračajo do Device Marije presv. rožnega venca, češčene v Pompejskem mesticu. In ker je bilo Bogu všeč tako milost storiti v mestu mojemu pastirstvu izročnem, v Urbinu, zatorej hočem brez pomude to Vaši prevzvišenosti poročati. Prepisati hočem tukaj list mašnika, popolnoma zanesljivega, kterega mi je 13. t. m. pisal. Ta duhoven mi piše le-tó: — Pri tej priložnosti naznanjam Vaši milosti dogodbo veselo in tolažljivo, dogodbo, ktera se je zveršila v tukajšnjem samostanu sv. Katarine. Sestra Marija Avgušтина Speranzini je zadobila v noči 9. do 10. t. m. nenadoma rabo nog, kterih ni že 13 let premakniti mogla. Zavaljo popolne hromote je morala vedno na stolu sedeti in ni ji bilo nikakor mogoče ne ene stopinje storiti, kakor se Vaša milost gotovo spominja. Na večer omenjenega dne bila je sestra nenavadno žalostna in jako so jo mučile bolečine v nogah. Začela se je

v tej britkosti goreče priporočati Materi Božji Pompejski in pričela je nji na čast opravljati devetdnevnicu . . . . Zvečer 10. sept. bil je ravno kanonik Anton Paulucci v govorni sobi samostanski, kar stopi nenadoma v dvorano sestra Avgušтина, ktera se ni že 13 let ganila z naslanjače, ter vpije polna radosti: „Ozdravljena sem! Marija sv. rožnega venca Pompejska mi je milost skazala!“ Vsa samostanska družina je veselja jokala, Boga neprenehoma hvalila ter slavila brez madežno kraljico Marijo. Sestra Avgušтина je zdrava in opravlja sedaj vsa nji odkazana dela. Tako me zagotavlja njen spovednik in vsi kteri jo obiskujejo. . . . Mislim, da bo sestra Avgušтина sama opisala svoje prečudno ozdravljenje, ter poslala opis s spričali zdravnikov v Pompeje. Ako V. Prevzv. za prav spozná, da se v tej zadevi kaj ukrene, pričakujem ukazov. V naj večem spoštovanju poljubujem Vam roke ter sem V. Prevzv.

Rim, 16. sept. 1885.

naj pokornejši sluga

Anton, nadškof Urbinski.

Naj podamo čast bravcem še list, kterega je pisal premilostni nadškof Kalcedonski odvetniku Jerneju Longu v Nove Pompeje. Glasi se pismo: „Slavni gospod odvetnik Bartolo Longo, vrednik listu „il Rosario e la nuova Pompeji!“ Zmagovavna kraljica, neomadežana Devica presv. rožnega venca pomnožuje vsaki dan in vsakemu svoje milosti, v pomoč žalostnim in betežnim, kteri jo pobožno častijo. V Urbinu, glavnem mestu tistega starodavnega vojvodstva, je presveta Devica uslišala klic pobožne nune in molitev svetega rožnega venca, ter devetdnevnicu na čast čudodelne podobe, ktera se časti v Novih Pompejih in je podelila pobožni redovnici popolnoma ozdravljenje od neozdravljive bolezni v nogah. Po trinajstletnem britkem terpljenju, zavaljo kterega je ležala vedno nepremična, se je čutila v trenutku tako zdravo in čvrsto, tako gibčno in prosto, da je prišla v kor med svoje sestre, polna neizrekljive radosti, ter ginjena sv. obhajilo prejela. Zatorej so vse sestre globoko presunjene, serčno hvalile Mater usmiljenja, kraljico sv. Rožnega venca, ktera z novega Pompejskega prestola razliva na vse kraje Božje milosti in dobrote.

Naj pripomore razširjanje tega čudeža, kterega Vam veselega serca naznanjam, v to, da se obudí v sercu vsakega vernika tista gorečnost, ktero priporočajo sv. Oče Leon XIII v svojem apostoljskem pismu v mescu oktobru na čast sv. Rožnega venca. Prepobožni in častitljivi nadškof Palmirski, oskerbnik nadškofije Urbinske in tajnik sv. zbora za redovnike, sam je naznanil pisavcu teh verstic resnično dogodbo tega čudeža in jest jo berž poročam Vam, preblagi gospod, da jo razglasite po svojem poučnem listu in da služi v večo slavo Gospodovo ter da se množi češčenje in zaupanje do Božje Matere Marije, kraljice sv. rožnega venca. Sprejmite, preblagi gospod, izraz naj večega spoštovanja

Vam vdanega služabnika.

Fr. Vincencij Leon Sallua,
reda pridigarjev, nadškof Kalcedonski.

(Dalje nasl.)

Ob stebru.

Na steber tam — pregrozen čin!
 Privezan „Mož je bolečin“;
 Tirán po Njem nemilo bije,
 Potók kervi iz rán Mu lije.

Nezmérno grenkih poln težav,
 Ni ud njegov nobeden zdrav;
 Razbičan je po vsem telesi,
 S kervjo zaliti ste očesi!

In vendar, kako mil pogled! —
 Mu mar samó je naših béd;
 Rad reve naše bi utešil,
 S terpljenjem smerti večne rešil.

Ljubezni preneskončne vzor
 Ta mukepolen je prizor:
 Na steber ta Ga je zvezala,
 Da serc Mu zvestih bi prizvala.

Tak sprejmi moje v dar serce;
 Skesano je, gori za Té; —
 Jaz ljubiti hočem Te prevneto
 Ker zame točiš Kri presveto!

S. M. Bonavent.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

V št. Andreju, kakor čitamo v nekem osebnem pismu mesca listopada 1890, je 18 novincev storilo prve obljube in 13 je prišlo novih, med tem 1 Hervat, 1 Čeh, in 1 Slovenec (ki je pa izstopil), drugi so Nemci. Novincev je sedaj 24, med temi samo štirje mašniki. Predpisano je v novicijatu tudi učenje jednega modernega jezika. Jaz podučujem štiri v slovenščini (pravi pisavec).

Mesca februarija je bil tukaj v. č. p. Štefan Czimermann S. J., Oger po rodu, misijonar v Baroma na Zambesi-ju v Afriki. Nabiral je po Evropi pomočkov in ljudi za svoj misijon. Iz naše provincije šli so trije z njim, dva patra in en brat. Portugalska vlada, dasiravno framasonska, jih podpira z letno plačo in jih je tudi mesca maja zastonj odpeljala v Afriko. V zadnjem „Sendbotu des göttl. Herzens Jesu“ piše Czimermann o svojem potovanju. Pripovedoval nam je jako zanimive stvari o ljudéh in živalih. Reke so polne krokodilov in „hipopotamov“, gozdi pa polni zverin in opic. Kače, posebno pa podgane, pridejo po noči tudi v stanovanja; kače sicer niso nevarne, ker le za podganami gredó; od podgan pa je bil že tudi v perst ugriznjen.

Ljudem se godi slabo, ker nimajo zadostne hrane. Misijonarjevi gojenci dobivajo vsak dan ne-kake kaše, zraven pa si lovijo podgane, kobilice itd., ktere potem „ognju pokažejo“ in s slastjo povžijejo. P. Czimermann je spisal tudi prvo molitveno knjižico v kaferskem jeziku, ktero so mu Trapisti v Mariannahill-u (Opata Franca misijon) jako lepo tiskali, nam jo je tudi pokazal.

Naša provincija (pravi pisavec dalje) je zgubila letos že 14 mož, med temi 8 patrov. Zguba nekterih je bila zelo hud udarec. Kako Vam pa kaj dopada

„Jesuitenhetze“ čifutskih listov? Vedno taista, t i s o čkrat že premlačena obrekovanja!

Dne 15. nov. začeli smo letos došli novinci velike, mesečne duhovne vaje. — Novincev nas je tukaj 29 in v Ternovem na Ogerskem 14; Slovanov nas je le malo, le dva Slovenca, trije Hervati in trije Čehi. Sicer pa tukaj ni nikakoršnega narodnega boja in sovraštva. O nedeljah in praznikih je odločena posebej jedna ura, ko se zberó „svoji k svojim.“ Kaj se na Kranjskem godí, povedó nam čast. p. Kos, kadar pridejo z misijonov. — Tukaj se splošno moli, da bi se oglasilo mnogo Slovencev, ker potreba jih je najmanj dvanajst itd.

Strašna dogodba v Rimu.

Et nunc reges intelligite!

Pri strašnih, neslišanih dogodbah ves svet ostermi, vse je groze prepadeno. Toda v kratkem času se vse pozabi in antikrist seje, žanje in melje, kakor je poprej... Tako je bilo ob času Sodome in Gomore, Sebuja in Adame; — tako še prej o vesoljnem potopu: — tako uno leto, ko so bili liberaluhi v Parizu nadškofa ustrelili, in večkrat. Ali v malo dnevih ali tednih je vse pozabljeno. Pobjoljšanja je malo. Zato bo pa vesoljna sodba — zadnja katastrofa — toliko strašnejša. Kdo zdaj praša, ali je deržal s papežem in Cerkvijo, ko je prilomastila roparska moč v Rim? Kdo se zdaj zmeni, če je pri volitvah deržal s cerkveno ali s prostomišljaško stranjo? Kaj bo pa takrat, ko se bo dremajoča vest zbudila in bode večni Sodnik nesprenemljivo sodbo izrekel!

Kaki strah je zdaj v Rimu. Dopisnik v „Slovencu“ tako-le priporočuje:

Iz Rima, 23. aprila. Naše mesto je danes no-zorišče silnega strahú in grozne nesreče. Dasi ne morem še podrobneje opisati nezgode, ki nas je zadela nenadoma, hočem vendar v glavnih obrisih naslikati to, kar sem sam videl in skusil v teku današnjega dopoldneva.

Zjutraj pet minut po sedmi uri sem bil v svoji sobi v drugem nadstropju. Kar začujem strašanski pok, ki se razlega in odmeva po celem mestu. Sreča moja, da sem imel odperto okno, sicer bi mi bilo vse šipe pobilo. V hipu na to se mi vsuje polno prahu od stropa doli, v soseščini pa zažvenketá steklo, ki se je z večine oken sterto vsulo na ulico. Na to se začuje bobnenje, ki je širilo se po mestu, kakor če je prav močan potres. Vse to se je zgodilo v hipu, in ničesar družega se ne spominjam, kakor da sem se tresel po celem životu in gledal, kam bi stopil, da si rešim življenje. Menil sem, da se podira hiša in da se zdaj in zdaj zruši tretje nadstropje nad mano ter me pokoplje v razvalinah. Odprem hitro vrata in glej! na mostovžu okna pobita, lesene kocke, s katerimi je potlakana predsoba, je vzdignil puh. Letim po stopnicah navzdol in grozno! velika okna pri cerkvi vsa razdrobljena, mreže so vezene iz tečajev, v cerkvi silno ihtenje, povsodi vse polno razdrobljenega stekla. Naš knezoškof so služili uprav sveto mašo pri velikem oltarju in prišedšim do graduala se vsuje tolika množina steklene drobnine na oltar, da ni bilo mogoče nadaljevati svete maše, marveč so morali prestopiti k stranskemu oltarju.

Hvala Bogu, da se jim ni prigodila nikaka hujša nezgoda v strahu.

Stopim na ulico. Povsod vse postljano s steklevino. Z vseh oken gledajo prestrašeni prebivalci na okrog, kaj da je, ženske vpijejo, otroci jokajo, nihče ne vé, kam bi se obrnil. Nekateri menijo, da je kdo vergel bombo v palačo ministerstva notranjega, kajti to poslopje je blizo našega zavoda.

Čez kake pol ure se raznese glas, da se je razpočila tovarna za smodnik, ki je kake pol ure od mestnih vrat oddaljena.

Tedaj pa so začeli derdrati vozniki po ulicah in voz za vozom se je pomikal proti „Trastevere“ in naprej; od tam namreč se je pokazal gost dim, ki se je razširjal po celem mestu. Meni samemu pa je, ko sem hotel pogledati kviško, odkod da se dim vali, padlo toliko prahu v oči, da mi je prešlo vse veselje, ozirati se na razne kraje.

Ob devetih odpeljal sem se s tovarišem proti tovarni in ob desetih došli smo z veliko silo na kraj nesreče. Krog in krog vse hiše poderte; vidijo se stenske table po sobah, razno orodje razmetano. Kjer pa je bila tovarna, je le globoka jama. Daleč na okrog je razpok zanesel debele gruče ilovnate persti. Vojaki delajo po razvalinah, kopljejo, odmeta-vajo, za njimi stojé nosači, da nakladajo ranjence, usmiljene sestre pomagajo . . . Tužen pogled. Koliko se jih je ponesrečilo, sedaj še ne morem povedati, ker še ni znano. Začetkom zagnali so velik hrup, da je mnogo vojakov mertvih, ali potem se je reklo, da temu ne bode tako. Splòh se govore raznoterosti, ki niso verjetne; jutri nam časniki donesejo zanesljiva poročila. Za danes le toliko omenim, da je cerkev sv. Pavla znatno poškodovana, cerkev svetega Petra v Vatikanu pa so takoj zaperli, menéč, da se bliža kaka vstaja. Vatikan sam je zelo poškodovan, oken je neštivilno pobitih. V neki hiši našega zavoda se je uderla stena, in koliko druge škode je še, tega sedaj še ne morem niti približno omeniti. Memogredé stopil sem zjutraj v cerkev „al Gesù“, kjer so ravno steklevino pometali, katere je bilo povsod po prostrani cerkvi. Da, to vam je bil pravi sodnji dan, strah, kakor ga popisati ni mogoče. Na cesti ne čuješ družega, nego: „paura, paura“ — strah, strah! Ljudje tekajo žalno sem in tje, tožeč o svojih nezgodah. Hvala Bogu, da smo še zdravi in živi.

K r i ž.

Križ mogočna je zastava,
Ki pred nami plapoljá.
Križa pot edinoprava,
Ki v nebesa nas peljá.

Jezus, naš Gospod premili,
Vse nas vabi za saboj,
Da za njim bi vsi hodili,
Križ voljnó nosili svoj.

Glej! njegova sveta Mati,
Perva mu pridruži se.
Križev in nadlog prestati
Morala nezmerno je.

Tudi učenci so sledili,
Mojstru svojemu zvestó,
Se terpljenja veselili,
Šli v mučensko smert serčnó.

Neštivilna vsa kardela,
Ki že vživajo Boga,
Le po križu so dospela
Do veselja večnega.

Kdor se hoče veseliti
S Kristusom na vekomaj,
Mora križ za njim nositi,
Kelh terpljenja piti zdaj.

Toraj, bratje vsi premili!
Križ nosimo zdaj voljno.
Da se bomo veselili
Tam, kjer križev več ne bo.

A. F.

M a r i j i !

Bodi mi pozdravljena, Marija!
V kipu krasnem mi pozdravljena;
Tebe vsaka slavi melodija,
Ti od vsih si ust proslavljena!
O kako serce mi lahno bije,
Ko potožim Tebi vse gorjé;
Tvoja roka up mi v dušo lije,
In krepila v tožno to sercé.

Tvojih čednosti, zaslug krasoto
Na prestolu sam Gospod častí,
Ves očaran Tebe kerub gleda,
Mater Božjo v Tebi on slavi. —
Nate terdno toraj jaz zaupam,
Tvoja moč — ljubav — nas oživi;
Saj kdor Tebe, o Marija, prosi,
Vsak — še vsak tolažbo zadobi.

A. Pin.

Razgled po svetu.

Rim. Sv. Oče so bili v trenutku strahovitega razdjanja še v postelji. Vse okna zgornjih, spodnjih in stranskih sob so razdjane; oboje okno v njih spalni sobi pa je ostalo celo. Tudi ne pišejo, da bi bila cerkev sama sv. Petra kaj poškodovana, razdjanih pa je 24 velikih slik na steklu, ki so nezmérne cene itd. Sicer pa naznanjajo, da pri vsem strahu zdravje sv. Očeta ni terpelo, da se prav dobro počutijo, le to obžalujejo, da tistim, ki so terpeli škodo, ne morejo tako pomagati, kakor bi radi.

Na Pruskem je 25. aprila nagloma umerl 90letni grof Hellmuth Karol Bernard Moltke, general poljni maršal, eden zidarjev nemške države s Prusijo na čelu. Avstrija ni vesela tega, kar se je dogodilo o njegovi dobi, dasiravno Moltke ni bil Bismarkovega škvartha. L. 1845 je bil postal oseben adjutant h katoličanstvu prestopivšega princa Henrika.

Na Virtemberškem je velika nevolja in razdraženost med katoličani, ker je ministerstvo za bogočastje odbilo prošnjo za naseljenje oo. kapucinov in benediktinov v deželi, ko je vendar bramba in vzdržanje vernega življenja tako kervavo potrebno, ko se nevera in rudečkarstvo tako hudo vsiluje. — Mnoge države tega nečejo, kar bi jim koristilo!

Dansko. Z velikim veseljem je „Osservatore Romano“ naznanjal lepi napredek, ki ga dosega katoličanstvo po vsih protestanških krajih po Evropi. Dodal je pa k temu, da ni majhen vspéh, ki ga dobiva katoličanstvo tudi na Danskem, posebno v Kopenhagnu. To mesto šteje 3.000 katoličanov, ima pa eno samo katoliško cerkev, ki ne zadostuje za bogoslužne potrebe. Pridobljeno je sedaj že zemljišče za zidanje še dveh cerkvá. Znamenit napredek se je kazal tudi pretekli postni čas; vsak dan je ljudstvo v večem številu prihajalo k postnim pridigam, akoravno je večina ljudstva luteranska in zelo neprijazna katoličanstvu.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva

Nameni za mesec maj (veliki traven).

a) Glavni namen:

Kerščanski umetniki.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

Resnica, dobrota in lepota so one tri zvezde, ki vsakemu človeškemu hrepenjenju svetijo, one so razodenja božja, s katerimi hoče Bog vse na-se potegniti, vse k sebi pripeljati.

Dušno oko išče resnice; človek skuša ono dobro, katero ima v svoji lasti, obdržati in še pomnoževati in spopolnjevati; serce in um se nagiba k onemu, kar se človeku lepo zdi. In čem blažji in boljši je človek, tem bolj ga naganja svoje veselje z drugimi ljudmi deliti, tudi druge prigovoriti k hrepenjenju po dobrem in glasno in očitno oznanjevati, kar je za resnico spoznal. In tako je Bog to že s človeško naravo združil, ker hoče da bi vsi ljudje dospeli do spoznanja resnice in da bi se vsi zveličali za vselej v varnem posestvu tega, kar je dobro, v mirnem vživanju tega, kar je lepo.

V tem je toraj zveza in nasledek, da smo v pretečenih mesci molili za trdnost v kerščanski veri in za svetost kerščanskega življenja, da se nam kerščanski učenjaki in sedaj kerščanski umetniki v molitev priporočajo. Ne kaže družega, kakor moliti, da bi božje kraljestvo k nam prišlo, da bi Gospod svetnikov med nami obudil in v ta namen nam tudi učenjakov in umetnikov pošiljal.

Svetnike imenujmo one, ki se z živo vero in popolnim življenjem posebno odlikujejo. Svetniki so učeniki kerščanskega življenja in nam v podobi in zgledu čednost pred oči stavijo, dobro, po katerem moramo hrepeneti, če se hočemo zveličati, t. j. dospeti do popolnega vživanja lepote v popolnem spoznanju resnice. Ni ga krepkejšega pripomočka, ki bi mogel človeka o veliki vrednosti čednosti bolj prepričati in mu serce za njeno lepoto bolj vnemati, kakor je njihov zgled. Velika milost je toraj in neprenehoma moramo zanjo prositi, da bi Gospod v

svoji Cerkvi obudil veliko junakov čednosti, svetnikov in v njihovem posnemanju tudi druge k večji popolnosti kerščanskega življenja privabil in pripeljal.

Učenjaki so po svojem poklicu učeniki resnice; oni morajo svariti pred krivimi poti pogubljenja in kazati pot življenja; oni morajo kazati na cilj, ki nas na koncu poti čaka, namreč na Boga, največje dobro, konec vsega človeškega hrepenenja. Gotovo je tudi to velika milost, če Gospod veliko takih mož obudi in vodi, da ti potem druge vodijo; če pusti na nebu svoje Cerkve večje in manjše luči vzhajati, zvezde voditeljice na poti rešenja.

Umetniki so učeniki lepega in njihova naloga je, dobremu, katero je pred njihovim duhom v spoznanju resnice, dajati ono svetlobo in lesk, da si dobro pridobi ljubezen serca in da serce z veseljem napolnuje. Umetnik mora to, kar je duhovno, čutom približati, mora tako rekoč nebesa na zemljo prinesiti, da se zemeljski, čutni človek proti nebu povzdigne in to kar je duhovno, z umom doseže. Kajti tje naposled vse meri, tudi veda in umetnost, da človek najde pot, ki pelje k Bogu in da po nji tudi srečno svoj namen doseže. (Dalje nast.)

Molitev.

Gospod Jezus Kristus! V edinosti z onim božjim namenom, s katerim si sam hvalil Boga na zemlji v svojem presv. Sercu in ga še zdaj hvališ brez konca v zakramentu sv. Rešnjega Telesa po vsem svetu, in v posnemanje presv. Serca brezmadežne Device Marije Tebi darujem danes in vsak trenutek vse svoje namene in misli, vse čutila in želje, vsa dela in besede. (100 dni odpustka enkrat na dan, Leon XIII 1885.)

Posebno pa ti jih darujem za kerščanske umetnike, kakor tudi za vse zadeve, ki so priporočene udom molitvenega apostoljstva v tem mescu in današnji dan.

O sladko Serce mojega Jezusa, daj, da te vedno bolj ljubim. Amen. (Vsakrat 300 dni odpustka; in če se vsak dan moli, enkrat v mescu popolen odpustek. Pij IX 26. nov. 1876.)

Sladko serce Marijino, bodi moje rešenje. (Vsakrat 300 dni odpustka. Pij IX 1852.)

Sv. Jožef, prijatelj najsvetejšega Serca, prosí za nas. (100 dni odpustka enkrat na dan. Pij IX 1871.)

Sv. nadangelj Mihael, sv. Bonifacij, zvel. Peter Kanizij, prosite za nas!

b) Posebni nameni:

10. S. Antonin. Spovedniki in dušni vodniki. Poterpežljivost v nadlogah starosti. Zabranjenje nesrečnih zakonskih zvez.

11. S. Frančišek Hieronim. Družba Jezusova, Ljudski misijonarji. Razdruženje nedovoljenih zvez, Mladina v tovarnah.

12. S. Pankracij. Kerščanska mladina, Kanizijeva družba, Železniški vradniki, Varstvo poljskih pridelkov.

13. Servacij. Preganjeni kristjani v Tongkingu. Vrejenjenje zepernih dedinskih razmer. Na duhu bodi in na telesu terpeči.

14. S. Bonifacij. Misijon v južnem Šantungu, Velike družinskih očetov in lišnih gospodarjev, Zzubljená redovna oseba.

15. S. Sofija. Posvetitev ženskega spola, Premagovanje nezmerne hrepenenja po branji, Rešitev zalozovanih hudobnega duha, Ječe.

16. S. Janez Nepom. Češko in Tirolsko. Ohranitev časti in dobrega imena. Obstanek in prosp. župnije v Dija-spori (po župnijah od drugovercev obkoljenih).

(Dalej nastl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata. naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Starši priporočajo svoje zanikarne otroke za popboljšanje. — Naši ljubi Gospé presv. Serca in sv. Luciji serčno priporočen bolan na očesu za ozdravljenje — Več hudih preklinjavcev. — Posebna prošnja za lepo vreme in za srečo pri opravilih. — Da bi milostni Bog prevzetne sovražnike sv. Cerkve ponižal. — Za dober šolski vspéh in potrebno zdravje priporočenih več oseb. — Za popolno ozdravljenje v dosego doželenega poklica in za dar potrebnih zmožnosti neka oseba. — Mladenci za mir, ki ga svet ne more dati, v doželenem stanu. — Za polno popboljšanje. — Mašnik za potrebne dári, zmožnosti in lastnosti. — Dušni pastir v poseben dober namen, posebno eno dete.

Zahvale

Bila sem zelo bolna: priporočevala sem se Materi Božji, sv. Frančišku Asiškemu in sv. Antonu Padov., da bi se me Bog na njih priprošnje usmilil in mi zopet ljubo zdravje podelil. Uslíšana sem bila. Obljubila sem, ako se ozdravim, po „Zgodnji Danici“ se zahvaliti. Toraj naj se vsak s terdnim zaupanjem zateče k Materi Božji v hudih potrebah! Hvala večna Bogu, češčenje Mariji in Svetnikom!

Gorica, 26. 4. 1891.

M. F.

Listek za raznoterosti.

Za tristoletnico sv. Alojzija je med drugimi vrvnavami, že priporočenimi, tudi prav pripravna v petič natisnjena knjiga:

Sv. Alojzij

ali Gnedeljna pobožnost v čast sv. Alojzija. Spisal pokojni Val. Lah, v zalogi Gerberjevi. Pripravna je knjiga posebno za mladino tudi zato, ker obsega zraven življenja sv. Alojzija, tudi premišljevanje svetnikovih čednosti za vsak dan v tednu in raznotere molitve njemu na čast, ob enem pa še navadni molitvenik in življenje sv. Stanislava. Cena je po raznosti zvezka 50, 70, 90 kr. Naj bode torej lična knjižica mladini serčno priporočena.

Za 600letnico prenesenja Loretanke sv. hiše na Tersat je prišla na svitlo in se dobivajo pri gosp. Gerberji podučna in molitvena knjiga z napisom:

Svetišče Matere Božje na Tersatu. Spisal P. Hrisogon Majar O. S. F. — Desetega maja letos bo nanreč ravno 600 let, odkar se je začela slavna božja pot na Tersatu in ravno ta knjiga popisuje, kaj je Tersat, zakaj zanimiv za Slovenca, potem zgodovino Marijine sv. hiše, ki se je po čudežu preselila z Nazareta na Tersat itd. Drugi del pa je

obširen molitvenik. Vsa knjiga ima čez 600 strani v dvanajsterki in je ozališana tudi s podobami, ki kažejo podobo Marije D. na Tersatu in druge, ki se ozirajo na zgodovino Marijine hiše itd. Obširna knjiga, pa v malem formatu, je pripravna za romarje in sploh za pobožne opravila in bodi častivcem Marije D. gorško priporočena.

Triplet.

Kedaj mi sterti bodete okovi,
Ki vežete na zemljo mi duhá? —
Nositi dalje vročih ni mi več željá:
Kedaj mi sterti bodete okovi,
Zapustil zemeljska rad duh bi tla,
Vzhitel moj tje, kjer rajski so duhovi:
Kedaj mi sterti bodete okovi,
Ki vežete na zemljo mi duhá? —

V nadzvezdne kraje lahko poletiva,
Moj duh, tedaj raduj se — prosta spón.
Kjer vse, kar divno — ima večer tron,
V nadzvezdne kraje lahko poletiva!
Tam slavopetja angeljskega dón
Se v večno čast Neskončnemu razliva:
V nadzvezdne kraje lahko pobitiva,
Moj duh tedaj, raduj se — prosta spón.

S. M. Bonavent.

Dobrotni darovi.

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: Iz Podlipe 9 gld. — Z Unca 6 gld. — S Polhovega gradea 42 gld. 97 kr. — Iz Studenega 15 gld. — Z Javorji nad Loko 7 gld. — Iz Cerkljan na Gorenjskem 48 gld. — Z Verhnike 50 gld. — Iz Polja pri Ljubljani 26 gld. — S Homea 21 gld. 56 kr. — Iz Dol zopet 3 gld. — Iz Zelimelj 7 gld. — S Kranjske gore 30 gld. — S Štange 14 gld. — Z Kovora 10 gld. 60 kr. — Iz Št. Vida pri Ljubljani 43 gld. — Šmarjeta 27 gld.

Za dijaško mizo: Preč. g. dekan Jož. Kogej 2 gld. 70 kr. (Op. Oddanih tudi za brat. S. R. Tel. 38 gld.) — Poseben dobrotnik, da bi dijaki molili za ozdravljenje bolezni na očesu, 5 gld. — Čast. g. župnik Jan. Kapus 2 gld. — Čast. g. župnik Ant. Kerčon 2 gld. — V. č. g. župnik M. Preželj 7 gld.

Za sv. Detinstvo: S Smarjete po čast. g. župniku 10 gld. 20 kr. — Č. g. Jakob Aljaž, župnik na Dovjem, 41 gld. 10 kr. — Č. g. Janez Nagode, kapelan v Trebnjem, 111 gld. 13 kr. — Iz Mavčič 10 gld. 50 kr.

Za srednje-afrikanski misijon: Iz Idrije 1 gld. 20 kr. — Po frančiškanskem samostanu Neimen. 50 gld. — Iz Mavčič 1 gld.

Za afrikanski misijon: Neimenovana gspđ. od sv. Pavla v Savinjski dolini 3 gld. 50 kr.

Za sv. Očeta: Idrijski farani 21 gld. po preč. gosp. dekanu.

Za varhe Božjega groba: Po preč. g. dekanu: Idrija 20 gld.; Černi verh 7 gld.; Verh 3 gld.

Za zatirane redovnice na Italijanskem: Iz Idrije 5 gld. (Op. Oddano tudi za Detoljuba 2 gld.)

Za cerkev Jezusovega presv. Serca: Iz Mavčič 6 gld. 30 kr. po v. č. g. župniku.

Za pariško bratovščino za duše v vicah: Iz Mavčič 14 gld. 60 kr. po v. č. g. župniku.